

Poveste la modă

Ştefan Doroftei Doimneanu

Am fost miri pe-altar de astre, înfiaţi de nopţi flămânde
Ce ne devorau iubirea în foc alb de zei cernut,
Am fost marea, am fost briza, am fost bărci plutind pe unde,
Am fost ţărmuri, am fost valuri ce puneau pe trup sărut.

În priviri eram doi îngeri cocoţaţi pe vis de seară,
Amândoi doream o navă să ne poarte-n viitor,
Amândoi sfidam arginţii, bogăţia ca povară,
Eram storşi de timp şi vlagă dar n-aveam la inimi stor.

Ne plimbam prin mii de visuri, si furam din urse stele,
Pe copacii de pe lună tot mereu ne cătăram,
Prin portal de răsărituri lăsam briza să ne spele
Şi în noi, fără-ncetare, ne urcam, ne coboram...

Şi atunci când viaţa noastră hoinărea-n haine regale
Din corola fericirii spre tentaţii-ai navigat,
Ai ales un Eldorado să culegi alte petale
Din grădini zidite-n aur, de un prinţ mult mai bogat.

Când hârtia dezgolită de substratul dintre rânduri
Îmi spunea pe veci adio ca un viscol graţiat,
Glasul mi-a murit degrabă amputat se frig şi gânduri
Şi-am rămas un vis de gheăţă cu blesteme tămâiat.

Cerul urlă şi se-cruntă fulgerând a disperare,
Pe obraji de valuri bete, lacrimile nopţii curg,
Suliştele de lumină mi se-nfig în ochi de sare,
În văpăi de doruri arse se adună şi se scurg.

10.05.2019